

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J
Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 2.

(472.)

Vol. 21.

satellite 1-416

Thursday,

January 27,

2011

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

V Praze zemřel významný klavírista Antonín Kubálek

Praha-čtk-Klavírista a pedagog Antonín Kubálek zemřel v Praze 18. ledna náhle ve věku 75 let. ČTK o tom za rodinu zesnulého informoval hudební publicista a dramaturg Pražského jara Antonín Matzner. "Datum pohřbu a další informace rodina zatím nesdělila," uvedl. Kubálek, absolvent profesora Františka Maxiána na pražské Akademii múzických umění, se narodil 8. listopadu 1935 v Libkovicích u Duchcova. Hudebník považovaný za nejtalentovanějšího klavíristu své generace odešel na podzim 1968 do exilu do Kanady, kde jako sólista vystupoval mimo jiné s Karlem Ančerlem a torontským symfonickým orchestrem. Premiéroval díla Luboše Fišera, Milana Kymličky, Jana Dumka, Františka Vrány a řady kanadských skladatelů. Působil také jako pedagog na torontské konzervatoři a univerzitě.

Kubálek věnoval soustavnou pozornost české hudbě a natočil řadu nahrávek s klavírními skladbami Smetany, Dvořáka, Janáčka a Josefa Suka. Jeho první zahraniční album se sonátami brněnského rodáka Ericha Wolfganga Korngolda vzniklo na doporučení legendárního Glenna Goulda v jeho režii a produkci. Za mimořádný výkon při sólovém recitálu na Pražském jaru v roce 2002 a dlouhodobou propagaci české hudby v zahraničí byl odměněn výroční cenou České hudební rady.

Hře na klavír se věnoval od svých 11 let, zvítězil na národní soutěži uměleckých škol a byl oceněn na Mezinárodní klavírní soutěži George Enescu v Bukurešti. V začátku 60. let byl zaměstnán jako učitel na Lidových školách umění v Kamenici nad Lipou a Mšenu u Mělníka. Českou republiku po emigraci opět navštívil v roce 1991, kdy zahájil cyklus klavírních recitálů koncertem ve Smetanově síni v Praze. V roce 1996 vystoupil na recitálu v pražském Rudolfinu a v roce 2003 založil Mezinárodní klavírní kurzy Antonína Kubálka ve Zlatých Horách.

Tak znělo stručné oznámení ČTK. Ve zprávě se nic neříká o tom, že Tonda byl skvělý člověk a vypravěč, který dokázal svými historkami bavit společnost. Měl krásný vztah s lidmi, kteří se snažili vyjádřit svůj vnitřní život kumštem. Ať již to bylo v hudbě nebo ve výtvarném umění. Před lety moje manželka Maria udělala dva jeho portréty a díky tomu se prohloubilo naše přátelství. Na podzim roku 2009 jsme se potkali u svatého Václava při výstavě o hudebním skladateli Jaroslavu Ježkovi. Nějak jsme se dohodli, že se musíme do Vánoc sejít a pochopitelně to nevyšlo. Silvestra jsme zavrhlí, ale Tonda měl jiný nápad, co takhle kdybyste přišli na kachýnku na Nový rok. Tento plán jsme realizovali.

Antonínova pochoutka se zelím byla skvělá a tehdy během jeho vyprávění se zrodil nápad zachytit jeho vzpomínky na papír. K mému překvapení se Antonínovi tento nápad zamlouval. V březnu a dubnu jsme natočili sérii rozhovorů, z nichž první tři byly v loňském ročníku Satelitě v číslech 5, 8 a 10.

V dubnu jsem odjel do Prahy já, v červenci Antonín. Byl nadšen, že jeho dcera Karolína bude studovat v Praze. V Praze se líbilo i jeho manželce Pat. Když jsme se v říjnu potkali, tak jsme spolu vyrazili na pochůzku po úřadech. Po tomto zpestření jsme zašli do Deminky na oběd a Antonín tentokrát připojil historku o kritikovi z

ANTONÍN KUBÁLEK NA JAŘE ROKU 2010

Globe and Mail, který přišel kdysi na jeho koncert a nějaká Antonínova kamarádka seděla za ním. Takže Antonín měl příběh z první ruky. Jakmile zazněly první tóny klavíru, kritik usnul a spokojeně spinkal jako malé děťátko. Jen občas se probudil a udělal si poznámku. Pak se zase odebral do říše snů. To trvalo během celého koncertu. Druhý den vyšla v *Globu* kritika, která nevyzněla tak špatně. Kritik ho docela zhodnotil kladně. Vadila mu pouze jedna věc, že klavírista byl místy příliš hlasitý. „Asi jsem ho několikrát probudil,“ dodal s úsměvem Antonín.

Letos po novém roce jsem dostal e-mail, že se Antonín podrobil operaci mozku. Zavola jsem mu tedy do nemocnice *Na Homolce* a vzal to Antonín, který byl plný optimismu. Operace se podařila, nyní bude následovat rehabilitace, možná že bude opět hrát a tento týden jde domů. „A do novin dej, že zprávy o mé smrti jsou poněkud přehnané...“ dodal s typickým kubálkovským humorem.

Jenže v úterý mi volala jeho manželka Pat, že Antonína postihl cestou z nemocnice infarkt a jeho stav je vážný... Tonda měl vlastně pravdu, život člověka nekončí v okamžiku, kdy se mu zastaví srdce, ale jsou zde věci, které zůstávají. To nemyslím pouze hmatatelné věci jako nahrávky, cédéčka, gramofonové desky, ale i věci neviditelné: vzpomínky, vztah k lidem, k rodině. To, co jako pedagog natloukl do hlavy svým studentům. To, co je nezměřitelné, něco, čemu se po staletí říkalo duše... A my se můžeme zastavit, zaposlouchat se do jeho

hudby, podělit se o vzpomínku na něj. Já osobně mohu splnit svůj dluh, který mám a pokračovat v jeho vyprávění, které jsem zachytil na magnetofon na jaře roku 2010...

Po přestěhování z Newmarketu bydleli Kubálkovi v Parkdale, protože jim to připomínalo trochu Evropu. Antonín měl rád právě ty malé obchůdky, domy, ale hlavně si tuto oblast oblíbil po příchodu do Kanady, kdy zde bydlel. Nejprve to bylo na Niagara St., potom bydlel s rodinou poblíž High Parku. Tehdy to byla skutečně Evropa. Žilo tam hodně Ukrajinců a Poláků. On sám bydlel u nějakého Čecha. Znovu jsem se vrátil k vyprávění z loňského dubna.

AK: Tenhle dům našla Pat. Líbilo se nám, že je to blízko městské dopravy, a není daleko k českému rezníkovi, což je velmi důležité. V domě je místo pro piano a při tom to není na hlavní ulici. Zároveň cena domu byla dobrá.

ABE: A jak snášela Karolína přestěhování do Toronta?

AK: Musela dokončit základní školu zde a měla i etnické konflikty, které jsou běžné v této oblasti. Bylo to však pouze jeden rok a když začala chodit do Umělecké školy v Rosedale, tak tam jsou jiné problémy, alkohol a drogy. Tomu však zatím odolává.

ABE: Jak dlouho jste bydleli v Newmarketu?

AK: Deset let. Před tím než jsme se vzali s Pat, tak jsem bydlel poblíž Bathurst a Lakeshore, zatímco rodiče Pat bydleli ve Scarborough, kde jsme spolu bydleli po svatbě. Rodiče však přišli s tím, že se dům musí prodat. Na štěstí Pat měla pronajatý dům v Newmarketu, tak jsme ho mohli „odnajmout“ a nastěhovat se tam. Ze začátku to bylo pěkné. Byl to krásný odpočinek po mnoha letech bydlení v Torontu, ale bylo při tom příliš mnoho cestování. Tříkrát až čtyřikrát týdně na autobus a přesedat na Finch Ave., abych se dostal do školy. Pat musela také cestovat a Karolína měla soukromé hodiny v Torontě na housle. Po čase jsme se rozhodli, že dům v Newmarketu prodáme a že koupíme něco v Torontě. V Newmarketu se mi líbilo. Není to malé město a jsou tam i pěkné hospůdky. My jsme bydleli přímo v městě. Mají tam hudební festival, soutěže pro mladé hudebníky. Je to docela kulturní město. Mají divadlo pro 500 lidí, ale když se prodá 150 lístků, tak je to úspěch. Karolína však z toho byla smutná, když se musela přestěhovat. Asi rok trvalo, než se přemístila i mentálně. Měla tam své kamarádky. Ráda se tam vrací. Pat tam jezdila na kole, ale teď v Torontu už kolo ani nemá.

ABE: Jak jste se vlastně seznámili?

AK: Pat studovala u mne, ale zároveň má ráda koně. Vystudovala anglickou literaturu. Z české literatury jsem jí dal Čapka. Švejka zatím ne. Karolína také hodně čte. Hrozně se jí líbil Brady, *Hančín kufřík*. To ji oslovilo. Pat se mi líbila od okamžiku, jak vstoupila do učebny. Bylo jí jedenadvacet a mně bylo přes čtyřicet. Říkal jsem si - dej si pokoj, jsi starej dědek. Když udělala tu závěrečnou zkoušku z klavíru, tak si koupila koně a měla ho někde na farmě u Newmarketu. Musela jezdit každý den ze Scarborough do Newmarketu kvůli němu. Při tom měla problémy s různými alergiemi. Neviděli jsme se deset let.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 5

V Praze zemřel významný klavírista Antonín Kubálek

POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

Pat se po deseti letech rozhodla pokračovat v studiu klavíru a tak přišla na konzervatoř a vyhledala mne. Já jsem tam měl být, ale pochopitelně jsem tam nebyl.

Seděl jsem naproti v *donut shopu* a najednou přijde mladá pěkná ženská a sedne si vedle mne a zeptá se, jestli ji znám. Konečně jsem si vzpomněl, ale zapomněl jsem její jméno. To jí nevadilo, aby se zeptala, jestli bych ji vzal zpátky jako studentku. Tehdy jsem jí to neřekl, ale pomyslel jsem si: „Holka, tebe budu učit i španělsky!“

Asi týden po tom jsem měl koncert v Orilii. Dělal jsem ze sebe blbého a zeptal jsem se jí, jestli neví, jak se člověk dostane do Orilie. Ona reagovala tak, jak jsem počítal: „Ale já vás tam odvezu!“ A skutečně mě tam odvezla. Pozval jsem ji za to k sobě na panáka a už ten den neodešla. Druhý den šla učit, tak jsem jí tam poslal kytici. Následovalo pozvání k ní do Newmarketu, do jejího baráčku, kde jsem se jí otázel a to jí pořád připomínám. Byla to pouze hypotetická otázka: „Vzala by sis mne?“ Pat odpověděla: „Ano.“

Vzápětí jsem seděl v porotě Canadian Music Competition a projel jsem celou Kanadu od Victorie, přes Vancouver, Calgary, Saskatoon, Regina, Winnipeg až do St. John's na Newfoundlandu. Když jsem byl v Edmontonu, tak jsem jí koupil prsten a zavolal jsem jí, protože jsem chtěl oficiálně požádat o ruku. Pat se mě zeptala: „Hádej, co jsem dnes dělala já?“ „Co?“ „Šla jsem si ke krejčímu nechat ušít svatební šaty.“ Odpověděl jsem, že otázka nezněla, jestli si mě vezme, ale jestli by si mě vzala. To jsem se ptal v březnu a v červenci 1993 jsme se brali a následovala svatební cesta do Prahy a už to jelo jak na drátku. V prosinci 1994 přišla na svět Karolina, to bylo pravé dítě. Žádný hříšný přestupek.

***—

ABE: Oficiální životopis uvádí, že pochází z Libkovic. V Libkovicích byl také kriminál, tak jsem je poznal já, ale dnes snad už ani tato vesnice neexistuje...

AK: Narodil jsem se skutečně v Libkovicích, ale byl jsem tam pouze dvakrát v životě. Když jsem se narodil a bydleli jsme tam asi tři neděle, než jsme se odstěhovali pryč. Po druhé jsem tam byl v roce 1991, když jsem přijel do Prahy a starosta Libkovic pan Břicháček vyhledal v matrikách dům, kde to bylo a zavedl mě tam. Lidí, kteří tam bydleli byli z toho vyděšení, když starosta zaklepal a oznámil jim, že jsem se tam narodil.

ABE: Uklidnili se, když zjistili, že nepožaduješ žádné restituce...

AK: Helikoptérou mně ukázali krajinu a to byl pohled na měsíční krajinu. Povrchové doly, šílený... A Havel to nezastavil... Nikdo nezastavil zbourání vesnice, o které jsou první zmínky v roce 1186. A oni ji zbourali kvůli pár kbelíkům uhlí...

ABE: V Libkovicích byl nejen komunistický kriminál, ale před tím za války i německý koncentrák. Když jsem tam byl, tak tam byla ještě pamětní deska. Bylo to však při silnici, mimo vesnici...

AK: Asi od čtyř let jsem žil v Břežánkách u Duchcova, které zanikly v roce 1970. V historických pramenech se objevují poprvé v roce 1207. Žil jsem tam u otcových rodičů a moje matka byla za války nasazená do Německa pracovat v továrně, protože ta oblast byly Sudety. Otec s matkou se nikdy nevezli a matka mu nemohla přijít na jméno, ale nevím, co se mezi nimi stalo. Můj otec byl ve Wehrmachtu. Někdy počátkem války přišel dědečkovi telegram, že je otec nezvěstný. Jako dnes to vidím, když sebou plácl o zem. Po čase přišel lodní kufr s prádlem od krve a pak se zjistilo, že si vzal během války nějakou Němku, která si v jeho nepřítomnosti nabrnkla nějakého chlapa z pošty. Otec jí posílal peníze, ale tam byl tehdy valutový zákon a ona ho udala. Proto byl dědeček přesvědčen, že ho zastřelili. Po válce, když se matka vrátila, jsem ji nepoznal. Stál jsem na kanapi v kuchyni a babička mne oblékala, když dědeček přišel s nějakou ženskou a řekl: „Tvoje maminka se vrátila a já nevěděl, co to *maminka* znamená.“

Nevím, jestli to bylo neštěstí nebo jestli to bylo naplánované, já měl strašně rád koně. Vždycky jsem chtěl být sedlákem. Moje teta, sestra mého otce, se vdávala a stěhovali se žebříňákem s koňmi do vedlejší vesnice a já jsem si vyžebra, že s nimi pojedu a že budu sedět na kozlíku a držet opratě a že mne za vesnicí vysadí a já půjdu zpátky. Tak mne vysadili a jdu zpátky a tam vidím nějaké milence, jak vycházejí z pangejtu. Tak jsem chtěl zjistit, co tam dělali. Seběhl jsem tedy dolů, nevím, co bych tam mohl vidět. Byla tam hromada pancéřových pěstí. Tak jsem vzal jednu do rukou a začal jsem si s tím hrát a vystřelil jsem to do těch ostatních. Nevěděl jsem, že z toho vyletí plamen. To bylo, proč se mi v květnu 1945 stal ten úraz. Odvezli mne do nemocnice a z ní jsem šel k mamě do Hořan, což je také poblíž Mostu. To je zajímavé, že Libkovice, Břežánky, Hořany, to je všechno v prdeli kvůli posranému uhlí.

Kdyby nebylo pár známých, tak tam nemám proč jezdit. Chodil jsem tam do školy, ale problém byl v tom, že jsem v pětačtyřicátém nemluvil vůbec česky. První čtyři roky jsem chodil pouze do německých škol. V těch Hořanech jsem měl potíže vidět na tabuli a nějaký učitel poradil mé mamince, že je na Hradčanech ten slepecký ústav, to už jsem vyprávěl.

ABE: Příště uděláme Kanadu...

AK: Příště budeme dělat, co bude...

V tomto okamžiku jsme vyprávění před rokem v dubnu 2010 přerušili. Kanadská Odysea Antonína Kubálka zůstala a asi na vždycky zůstane pro mne bílým místem. Přesto jsem rád, že jsme s tímto projektem začali, i když asi není v lidských silách ho skončit. Antonín Kubálek odnesl s sebou své tajemství tak jako každý člověk odnáší s sebou ten svůj uzlíček na konci svého života.

Aleš Březina 22. 1. 2011.

"ALL YOU NEED IS LOVE"
Přijďte oslavit den lásky, Sv. Valentýna
Hraje kapela Jirky Grosmana a jeho hosté
 Lenka Nováková, Majka Fraňková a další
 Sobota, 12. února, ve 20:00
 Restaurace Praha – 450 Scarborough Golf Club Road
 Vstupné \$20
 zahrnuje malý valentýnský dárek - Jirkovo CD "Off The Floor"
 rezervace 416 / 289-0283

Transcom Transport

s radostí oznamuje,
že se spojil s týmem

aby vám sloužil lépe!

Nyní naše služby směřují
nejen do východní Evropy,
ale do celého svět!

Stejní lidé Dana, Jamie, Eva,
Michal a Viktor

spolu s dalšími kolegy
vyhoví vašim požadavkům
a čekají pouze na vaše zavolání.

A ovšem Jerry zůstane konzultantem!

Volejte (905) 362-1111

a chtějte někoho z nás!

Vzpomínka na A. Kubálka

K úmrtí Antonína Kubálka jsme dostali celou řadu e-mailů. Za všechny vybíráme e-mail Jarmily Pehlové, která v minulosti pasala o Kubálkových klavírních kursech.

Po krátké, ale těžké nemoci se navždy uzavřela životní pouť jednoho z nejvýznamnějších pianistů 20. století Antonína Kubálka.

Kdo by si pomyslel, že se jeho srdce zastaví právě v Praze, srdci Evropy a hlavním městě jeho rodné země. Kanadský státní občan se do staré vlasti „přestěhoval“ společně s manželkou Patricií, aby jejich talentovaná patnáctiletá dcera mohla nastoupit studium Hudební fakulty Akademie múzických umění v Praze. Osud tomu chtěl, aby ve své rodné zemi také skončil.

Rodák z dnes neexistujících Libkovic u Duchcova, jemuž střepina z náhodně nalezeného granátu vážně poranila zrak, se s hudbou setkal na klášterní škole a to až v jedenácti letech! Jeho zrakový handicap vyvážilo nesmírné nadání a takřka zázračná paměť, které ho po šesti letech studia hry na klavír vynesly na koncertní pódium, na němž v jeho podání zaznělo dílo *Vítězslava Nováka*. Tento skladatel zůstal spolu s *Leošem Janáčkem*, a zejména *Josefem Sukem*, umělcovou celoživotní láskou.

Po absolutoriu pražské konzervatoře se stal posluchačem *Akademie múzických umění* ve třídě slavného českého klavíristy *Františka Maxiána*. Tehdy již vystupoval po celé zemi i východním bloku a zúčastnil se také *Mezinárodní soutěže George Enesca v Bukurešti*. Jako jediný Čech se probojoval do finále, kde byl oceněn čestným diplomem. Akademii bohužel neukončil, protože byl vyhozen, neb odmítal navštěvovat hodiny politické ekonomie. Přesto byl v roce 1961 jmenován profesorem na pražské konzervatoři a zároveň úspěšně pokračoval v koncertní činnosti.

Jako jeden z mála umělců byl schopen pro každé vystoupení nabídnout jiný repertoár a tímto pravidlem se řídil bezmála deset let.

Když přišla nabídka od *Supraphonu* ke spolupráci, považoval Antonín Kubálek za svou morální čest prezentovat především skladby svých současníků. Na vyšším albu, věnovaném současné české klavírní tvorbě, se podílel spolu s dalšími významnými osobnostmi - *Viktorii Švihlikovou* a *Ivanem Moravcem*.

Významným předělem v jeho životě byl rok 1968, kdy se rozhodl pro emigraci. S odvoláním na rozhovor, který poskytl *Dítě Hradecké* (*Lidové noviny* 22. 5. 2002), nebylo jeho rozhodnutí k opuštění vlasti motivováno vpádem ruských vojsk. Cítil však, že se zde nemůže prosadit a navíc mu jeho tehdejší manželka dala ultimátum: „*Bud' půjdeš se mnou, nebo jdu sama*“.

A tak se bez jakékoliv znalosti cizího jazyka ocitl daleko od domova. Najednou pocítil touhu se vrátit, ale jak, když neměl už žádné peníze. A navíc mu chybělo to podstatné, čím by si mohl prostředky na další život vydělat - klavír.

Naštěstí mu pomohl legendární šéf České filharmonie *Karel Ančerl*. Díky jeho přímluvě Kubálek mohl pořídit první rozhlasové nahrávky, koncertně vystupovat a znovu vybudovat svou kariéru. Debutoval ve slavné *Town Hall* v roce 1970, kde se představil coby sólový pianista. V následujících letech spolupracoval s *Kanadskou rozhlasovou společností (CBC)* a jako sólista s *Torontským symfonickým orchestrem*.

Jeho nekompromisní přístup k interpretaci, podložený přesvědčivým hudebním cítěním a vřelým lyrismem, stejně jako prosazování skladeb málo známých a také nových děl českých i kanadských autorů, udělal dojem na svérázného kanadského klavíristu *Glenna Goulda*, který si Kubálek velmi považoval. (Nezřídka mu volával v noci, aby za ním okamžitě přijel a poslechl si jeho novou nahrávku, jeho názor pro něho zřejmě hodně znamenal). Glenn Gould ho v jeho nelehkých začátcích podpořil také finančně a dokonce s ním spolupracoval na nahrávce *Korngoldovy*

klavírní sonáty, a to poprvé a naposled v netradiční roli producenta.

Díky svým prvním deskám, které nahrával pro společnosti *Citadel, Genesis, Golden Crest, Melbourne, Island Records, CBC* aj. si Kubálek získal mezinárodní věhlas a brzy začal být považován za jednoho z předních severoamerických pianistů. Proslavil se především jako citlivý, poetický klavírista, který se nikdy nenechal svést k povrchním pózám virtuózu, ale vždy měl na mysli skutečné hudební hodnoty.

V devadesátých letech se Kubálek triumfálně vrátil do vlasti. Bohužel vždy jen na krátký čas, neboť se zatím v Kanadě natrvalo usadil. Jeho druhou ženou se stala profesorka anglické literatury a absolventka královské konzervatoře v Torontu *Patricia Wotherspoon*. Z druhého manželství se narodila dcera *Karolína*, která pokračuje ve šlépějích svého otce.

Koncertní vystoupení Antonína Kubálka v Čechách, se vyznačovala především propagací české hudby. V programech jeho recitálů, ale najdeme také díla dalších skladatelů. Například jeho oblíbeného *Brahmse*, za jehož interpretaci si získal bezvýhradný obdiv publika a odborné kritiky. Vystupoval v Praze, v Mostu, v Duchcově, v Teplicích, v Českém Krumlově, v Bystřici pod Hostýnem, ale také v *Jeseníku, Karlově Studánce, v Priessnitzových léčebných lázních, ve Zlatých Horách* a na *Poutním místě Panny Marie Pomocné*. V roce 1994 byl členem poroty na *Smetanově soutěži v Hradci Králové*.

Ale opravdového zadostiučinění se dočkal až v roce 2002, kdy vystoupil v *Rudolfinu* v rámci festivalu *Pražské jaro*. Za výkon na tomto recitálu, ale především za celoživotní přínos české hudbě a její obětavé propagaci v zahraničí mu byla na podzim roku 2002 udělena *Cena České hudební rady*. Kubálek totiž dokázal v Americe prosadit nejen díla *Janáčka, Smetany, či Dvořáka*, ale i méně známé skladatele českého klasicismu, jako *Dusíka, Myslivečka, Voříška* atd. Následoval tak příkladu *Rudolfa Firkušného*. Říkal, že nemá ambice taková díla popularizovat, ale spíše dát milovníkům hudby příležitost si poslechnout a zároveň uvědomit, že neexistují pouze *Chopinovy Polonézy* nebo *Lisztovy Uherské rapsodie*. S jeho názorem, že České tance *Bedřicha Smetany* jsou na stejné úrovni jak svou virtuozitou, tak melodickou a harmonickou stránkou a především muzikalitou, nelze než souhlasit. Přirovnal je k mistrovsky vybroušeným drahokamům, bereme-li v úvahu, za jakých okolností byly vytvořeny.

Po pádu železné opony byla pro Kubálka každá návštěva České republiky velkým svátkem, ale především zdrojem inspirace. Tvrdil, že kdyby neměl tak silné pouto k rodné zemi, k Praze a především k mnoha kolegům a kdyby nebyla přátelství, která trvají od školních let, neměl by mnoho důvodů se rok, co rok do své rodné vlasti vracet.

Antonín Kubálek působil jako profesor na *Královské konzervatoři v Torontu, Glenn Gould Music School, a University of Toronto*. Byl také prezidentem *Fred Gaviller Memorial Funda* členem *Kapralova Society*. Jeho téměř dvě desítky CD, které od roku 1988 nahrával pro společnost **DORIAN**, získaly řadu ocenění v časopisech *Fanfare, American Record Guide, CD Review, Gramophone Magazine* aj. Vynikají mezi nimi česká díla (*Smetanovy České tance, Janáček, Dvořák, Suk, Novák, Martinů* a další), skladby *Schumanna* a *Brahmse* i komorní nahrávky (*Dvořákovy klavírní kvintety* spolu s **Lafayette String Quartet**, *kompletní houslové dílo A. Dvořáka* a *houslové sonáty Edvarda Griega* s **Ivanem Ženatým** či *písně Schumanna* a *Brahmse* s barytonistou **Victorem Braunem**). Dvakrát, za nahrávky *Smetany* a *Brahmse*, byl nominován na nejvyšší ocenění - **Juno Award**. **Čest jeho památce!**

(V článku mj. citován *Opus Musicum* 1/2003 a rozhovor *D. Hradecký* z 22.5.2002)

Jarmila Pehlová

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně

Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!

V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!

Dvacet točených domácích i dovezených piv

Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu

se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Murray

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063; FAX (416) 530-0069

www.paintinggallery.net

e-mail: gabankova@paintinggallery.net